

Ακούστε μας καλά, είμαστε φοιτητές

*"Ίσως έρθει η μέρα που οι καταπιεσμένοι Αμερικανοί ξεχυθούν στους δρόμους όπως οι Γάλλοι, οι Έλληνες, οι Ιρλανδοί και οι Βρετανοί"*¹.

Να πούμε κάτι απλό και προφανές με το οποίο σίγουρα θα συμφωνήσετε όλοι: Οι κραυγές των Ελλήνων, Γάλλων και λοιπών φοιτητών προς υπεράσπιση των πτυχίων τους, έχουν κοινή ρίζα και λειτουργία με τα συνθήματα των συνδικάτων υπέρ των "κατακτήσεων δεκαετιών που μας τις παίρνουν πίσω". Από τη μια φανερώνουν με τον πιο έκδηλο (και τρομακτικό) τρόπο το τίποτα που αντιπροσωπεύουν και υποδεικνύουν την αχανή έρημο που αδυνατούν όχι μόνο να περάσουν αλλά ακόμα και να δουν (παρόλο που βρίσκεται κάτω από τα πόδια τους και εκτείνεται μέχρι εκεί που φτάνει η όρασή τους). Και από την άλλη αποτελούν ξεσπάσματα απόγνωσης και συσσωρευμένης έκπληξης τα οποία βγαίνουν από τη μήτρα μιας **κακοκωνεμένης ερμηνείας του κεϋνσιανού παρελθόντος που τώρα πια έχει εξιδανικευτεί και προβάλλει ως η "παλιά καλή εποχή"**.

Η πιο κραγμένη εμπειρική επαλήθευση αυτής της απλής διαπίστωσης είναι εκείνο το ωραίο πλακάτ που εμφανίζεται απaráλλακτο στις φοιτητικές διαδηλώσεις που για άλλη μια φορά "συγκλονίζουν την Ευρώπη". Θα το δείτε σε διάφορες παραλλαγές από το βρετανικό "θα είχα φτιάξει καλύτερο πλακάτ αν είχα λεφτά να πάω στο πανεπιστήμιο" ως το ελληνικό "χρειάζομαι λεφτά για να σπουδάσω" που το κρατάει ομοίωμα ζητιάνου κομπλέ με κυπελάκι για να ρίχνουν οι περαστικοί τα ψιλά.

Για να καταλάβετε την ελληνική ανωτερότητα, δείτε κατ' αρχήν πόσο ταιριαστό με τούτο το μήνυμα, πόσο σοφή επιλογή είναι το ομοίωμα ζητιάνου που κρατάει το πλακάτ! Προσέξτε καλά -εδώ έχουμε την *επίκληση του ευτράπελου* προς υπεράσπιση του φοιτητικού όντος που βαστά την όλη κατασκευή. Γιατί όπως έχουμε μάθει καλά απ' τα μικράτα μας, ο φοιτητής - ζητιάνος, όπως άλλωστε και ο φοιτητής - εργάτης είναι ιεροσουλιά ανάλογη της καθύβρισης των σπλάχνων της Παναγίας, είναι προσβολή της φυσικής τάξης πραγμάτων, είναι -τι στα κομμάτια- είναι... λογική αντίφαση! Διότι ακριβώς γι' αυτό όλοι οι Έλληνες παλεύουν να γίνουν φοιτητές από την τρυφερή ηλικία των έξι ετών: Για να μην είναι εργάτες, ή, κατά το ελληνικότερο, "για να μην καταντήσουν ζητιάνοι"! "Ανατρέπεται η τάξη του κόσμου τούτου", αυτό λέει το installation.

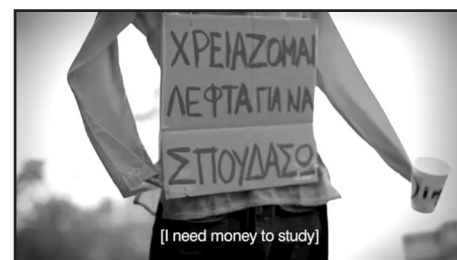
Ας κοιτάξουμε τώρα το σύνολο "φοιτητής που κρατάει ομοίωμα ζητιάνου που κρατάει πλακάτ". Το σύνθετο νόημα που εκπέμπεται είναι ότι "εγώ είμαι ένα ον που θέλει να σπουδάσει, για να μην είναι εργάτης, δηλαδή για να παίρνει παραπάνω λεφτά και για να έχει και μια μικροεξουσιούλα και δικαιούμαι να το θέλω αυτό και το κράτος υποχρεούται να το κανονίσει κι εσείς δεν μπορείτε παρά να με υποστηρίξετε γιατί είμαι εγώ".

Εντάξει. Αυτό το "γιατί είμαι εγώ" είναι ύπουλο χτύπημα. Γιατί η δικαιολόγηση της ανεβασμένης αξίας της εργατικής δύναμης του φοιτητικού όντος είναι πιο σύνθετη. Και πάει έτσι: *Εγώ δεν πρέπει να πληρώνω για να μορφωθώ/ πρέπει να έχω πληρώνομαι παραπάνω/ πρέπει να έχω "εργασιακά δικαιώματα" καλύτερα από τα δικά σας, γιατί είμαι ένα λαμπρό μυαλό - είμαι ένας που πέρασε στις πανελλήνιες γιατί διάβασε πολύ - είμαι ένα δίκαιο αίτημα κοινωνικής ανέλιξης - είμαι η αδιάψευστη απόδειξη της αξιοκρατίας - είμαι συλλογική οικογενειακή εργασία - είμαι ένα μελλοντικό κοινωνικό κεφάλαιο...*

Πρόκειται οπωσδήποτε για μία αίτηση ανατίμησης της εργατικής δύναμης συνοδευόμενη από πληθώρα επιχειρημάτων. Είναι τα γνωστά από παλιά επιχειρήματα, οι τρόποι με τους οποίους η συγκεκριμένη ελληνική μορφή του μικροαστισμού έφτασε να αντιλαμβάνεται τους όρους της διαμόρφωσης της αξίας της εργατικής της δύναμης κατά τη διάρκεια των σύντομων χρόνων του Κεϋνσιανισμού αλλά νότια Βαλκάνια. Κι εδώ αγαπητοί αναγνώστες θα βρούμε την τραγικότητα του όντος που κρατάει το ομοίωμα που κρατάει το πλακάτ. Γιατί η κεϋνσιανή διευθέτηση αλλά Ελληνικά, εκείνο το ειδικό μίγμα ευρωπαϊκών επιδοτήσεων, ελληνικής οικογένειας, προσκόλλησης στο κράτος και επίτευξης κοινωνικής συνοχής πάνω στην υπερεργασία των μεταναστών εργατών, μας έχει αφήσει χρόνους ανεπιστρεπτή. Το κεϋνσιανό κράτος, ο μεγάλος μπαμπάς στον οποίο απευθύνονται όλα τα σχετικά αιτήματα, αποφάσισε να αντικαταστήσει τον εαυτό του με κάτι πολύ διαφορετικό. Και τα κάθε λογής φρούτα απ' το μεγάλο περιβάλλον του μικροαστισμού έμειναν με την ψευδή συνείδηση για τη θέση τους και την αξία τους, ακριβώς τη στιγμή που όλο και περισσότερο η μόνη διέξοδος για την ανατίμηση της αξίας της εργατικής τους δύναμης είναι η εκ νέου συνειδητοποίηση της ταξικής τους θέσης, η πολιτική οργάνωση στη βάση αυτής της συνείδησης και μαζί οι αντίστοιχες στρατηγικές κατευθύνσεις. Κατά τα άλλα, μπορούν να επικαλούνται την παλιά διευθέτηση με όση νοσταλγία και οργή είναι ικανοί να επιστρατεύσουν. Το αποτέλεσμα θα είναι μηδέν.

Μπορεί να νομίσει κανείς πως χρειάζονται τρία διδακτορικά στην κοινωνιολογία των νέων τεχνολογιών για να εξηγήσει την εμφάνιση πανομοιότυπων συνθημάτων σε κινητοποιήσεις μεταξύ των οποίων δεν υπάρχει κανενός είδους πολιτική σχέση. Αλλά η εξήγηση είναι πολύ εύκολη. Γιατί οι Βρετανοί και οι Έλληνες φοιτητές που φτιάχνουν τα πανομοιότυπα πλακάτ τους νομίζοντας με πανομοιότυπο τρόπο πως δεν είναι πανομοιότυποι, βρίσκονται υπό το κράτος μιας παρόμοιας κοινωνικής θέσης, αλλά κυρίως υπό το κράτος ενός πανομοιότυπου ιδεολογικού εξοπλισμού. *Είναι ο παλιωμένος ιδεολογικός εξοπλισμός της αριστερής αφομοίωσης και του ταξικού συμβιβασμού των χρόνων της ευημερίας*. Έχει σκουριάσει αυτός ο εξοπλισμός γιατί και ο ταξικός συμβιβασμός, όπως κάθε συμβιβασμός, χρειαζόταν δύο συμβαλλόμενους. Και στην περίπτωση μας, ο ένας από τους δυο έχει αποφασίσει πως τελικά οι συμβιβασμοί πλέον δεν συμφέρουν.

1. Paul Graig Roberts, "The Stench of US economic Decay Grows Stronger", περιοδικό *Counterpunch*, 29/11/2010.

Ο διαδικτυακός αδάμας που χρησιμοποιήθηκε για το κείμενο περί φοιτητικών αιτημάτων, ανακαλύφθηκε από τον θαυμαστό οικοδόμο, μαθητή και μέλος των *autonome antifa* που το όνομά του αρχίζει από Μ και η γενική προσφορά του είναι γνωστή. Φχαριστούμε Μ.! Κατά τα άλλα προσέξτε τους αγγλικούς υπότιτλους: έτσι επικοινωνούν τα κινήματα σήμερα -σε χρόνο Internet! Μάλλον γι' αυτό χαιρείται ο Μπίφο...

Η θεαματική (με τη ντεμπορική έννοια) επιτυχία του ελληνικού Δεκεμβρη στη γηραιά Αλβιώνα ήταν ανεπανάληπτη και χιλιάδες νεαροί βρετανοί ζήλεψαν τα ελληνικά μεγαλεία. Μόλις δυο χρόνια μετά, με το πρώτο τους φοιτητικό κίνημα ever σε πλήρη ανάπτυξη, ορισμένοι από αυτούς έχουν κατανήσει φτυστοί οι Έλληνες! Με την ευκαιρία, προσέξτε και την κυριαρχία της αυτοαναφοράς και στις δύο περιπτώσεις. Δεν είναι μόνο έκφραση απομωμού, ούτε απλό ευφυολόγημα. *Η αυτοαναφορά είναι το έσχατο καταφύγιο - όσων έχουν γονατίσει διανοητικά - λόγω της έλλειψης ιστορικών αναφορών*.